

Preek van 24 januari 2016 **Gust Jansen**
HET WOORD IS AAN JOU!

Wie zijn of haar testament beschrijft, legt daarin meestal vast wat voor hem of haar van blijvende waarde is. Meestal staan de materiële dingen zwart op wit en wordt aan het eind van een leven – op het ziekbed nog – de wens uitgesproken, dat ‘die van ons maar bij elkaar mogen blijven en eensgezind daar en waar nodig de handen ineen blijven slaan.’ Woorden die bijblijven...

Zulke woorden geeft ook Jezus ons mee. De oude woorden op naam van Jesaja zijn Hem uit het hart gegrepen en vormen voor Hem de kernboodschap voor Zijn en ons verdere leven. Het zijn woorden over onze oorsprong, ons leven, onze toekomst naar God en elkaar.

Lucas maakt duidelijk hoe Jezus met dat Testament, dat handboek geleefd heeft. Opvallend is dat die timmermanszoon meer naar de geest van de letter Jesaja's boodschap overbrengt, dan naar het wettische van de letter.

De passage die hij aanhaalt, gaat inderdaad terug op Jesaja, maar is in de zojuist gehoorde vorm daar niet letterlijk zo te vinden. Dus Jezus gaat al vrij om met wat er staat geschreven, met de woorden van God en profeten. Verstaan wat men leest, is nog wat anders en meer dan weten wat er staat.

Leven volgens de harde letter van de Thora, de wet en de profeten heeft het leven meestal armer gemaakt, mensen opgesloten en teruggeworpen op zichzelf. Het heeft hun leven uitzichtloos getekend en mensen in toenemende mate onder druk gezet. Leven naar de harde letter is vaak geestdodend.

Jezus zegt: als mens ben je geroepen het leven van anderen te verrijken. Je bent geroepen om mensen die hoe dan ook vastzitten, vastgelopen zijn in hun leven, te helpen bevrijden van wat en wie hen bezighoudt in hun leven. Duistere praktijken dienen te worden ontmanteld en mensen moet toekomstperspectief geboden worden: licht en leven voor iedereen!

Zo verstaan worden de oude woorden van Jesaja woorden van blijvende waarde voor ieder van ons. Verstaan wat de boodschap is, is dus wat anders en meer dan precies weten wat er staat en daarin volharden. Dat heeft Jezus de Schriftgeleerden en het gewone volk om Hem heen steeds opnieuw duidelijk willen maken.

En daaraan schort het nogal eens. Zeker in ons oecumenisch bezig zijn, maar ook in onze eigen katholieke traditie in ons zoeken naar datgene wat ons lijkt te binden, daar waar we zogenaamd één zijn. In ons zoeken naar en bidden om eenheid heeft de kerkelijke overheid het vaak drukker met ‘de letters die zwart op wit staan’ in diverse documenten, dan met de geest van de boodschap die mensen kan bevrijden, met elkaar kan verzoenen; een boodschap die mensen hoe dan ook als leden van één lichaam aan elkaar toevertrouwt.

Gods Woord, vastgelegd in allerlei Bijbelverhalen, wordt pas onze erfenis wanneer mensen ze verstaan als Boodschap die vrijmaakt, uitzicht geeft, en wanneer we er opgewekter van door het leven gaan... Pas dan worden het woorden van blijvende waarde, omdat ze de hartslag van ons leven bepalen...

In die zin ook mogen we het motto voor de week van de eenheid verstaan: Het woord is aan jou!